

2.

היא היתה שלנו

ובתוכנו

בתחלה

בה צמחתי על שרשי התאנה והזית.

בפעמת הגפן זרמתי

בירק העלש והועתר

בריח גיחוח הפיגם

בנשימת היסמין.

אצתי רצתי בתוך הקוצים

באוג ובענבר

כמהל החיים.

אני והעונות

אני העונות.

אני והאדמה

אני האדמה:

אדמה ואדם

אני הדשן

הזרעים

והפרי

מבקשים שלא אהיה אלא דשן

שאהיה רק...

שלא אהיה.

אמרה מגדת העתידות

ברחם דמעה תולד

תלוי בשלית האסון

לבושה תפור בעופרת

אתה חי ברוח שבין דקירה לדקירה

ומרחף מעל שפת הישועה.